

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203863
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122203863.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s.; skráteneý názov: VÚB, a.s., IČO: 31320155, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava-Ružinov, právne zastúpený: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., IČO: 36715352, so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, proti žalovanej: H. N., J.: XX.XX.XXXX, G. S. XXXX/XX, XXX XX K., právne zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., IČO: 47445092, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, o zaplataenie 3.091,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/64/2022-93 zo dňa 18.07.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalobu v časti o zaplataenie 3.091,87 eur s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 25.05.2022 do zaplataenia zamietá.
- II. Priznáva žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Nepripúšťa do konania vstup Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľa so sídlom Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Žalovaná je povinná zaplatať žalobcovi 3.091,87 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne od 25.5.2022 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Priznáva žalovanému voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %.“

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 7, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 30.12.2016 (ďalej len „ZoSÚ“), § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplataenie 3.091,87 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 31.10.2019 do zaplataenia titulom nesplateného spotrebiteľského úveru. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou dňa 30.12.2016 uzatvoril zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX v predmete poskytnutia pôžičky vo výške 3.600 eur. Žalovaná sa zaviazala uvedenú pôžičku splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume 65,53 eur, a to

až do celkovej sumy 7863,60 eur, pričom z tejto sumy uhradila iba sumu 2.234,84 eur. Keďže žalovaná porušila svoje povinnosti splácať poskytnutú pôžičku, listom zo dňa 24.07.2019 žalobca túto vyzval na úhradu dlžných splátok, na čo poskytol žalovanej dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Žalovaná dlžnú sumu neuhradila, preto žalobca podaním zo dňa 25.10.2019 žalovanú informoval o zosplatnení úveru.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu dňa 30.12.2016 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX v predmete poskytnutia bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 3.600 eur s uvedením celkových nákladov spotrebiteľa, celkovej čiastky, výšky splátky, počtu splátok, RPMN ako aj priemernej hodnoty RPMN, fixnej ročnej úrokovej sadzby, splatnosti prvej splátky ako aj termínu konečnej splatnosti úveru, výšky odplaty a najvyššej prípustnej výšky odplaty, ktorej súčasťou bol aj splátkový kalendár s uvedením termínu splatnosti jednotlivých splátok vrátane ich rozlíšenia na splátku istiny a splátku úroku. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu, aby súdu predložil listiny preukazujúce splnenie povinnosti podľa § 7 ZoSÚ, s poukazom na ust. § 11 ods. 2 uvedeného zákona. Žalobca na výzvu súdu uviedol, že v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru uviedla žalovaná príjem z podnikania za predchádzajúci kalendárny rok vo výške 19.493 eur a priloženými dokladmi v žiadosti bol deklarovaný príjem. Pri SZČO išlo v tom čase o akceptovateľný príjem a pre posúdenie schopnosti splácať bolo počítané ako 60 % z ročných tržieb/12 teda z príjmu 974,65 eur mesačne. Žalovaná uviedla, že je slobodná a nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť. Mesačné finančné náklady v žiadosti uviedla vo výške 350 eur. Pre zistenie skutočných finančných nákladov bol vykonaný dopyt do registra NRKI, ktorým boli zistené reálne mesačné finančné náklady vo výške 276 eur. Životné minimum v čase posudzovania žiadosti bol vo výške 198,09 eur. Pri výške čistého mesačného príjmu 974,65 eur započítaním životného minima ako aj mesačných splátok žalovanej bol výsledný dispozostatok 426,56 eur, ktorý bol postačujúci pre splácanie predmetného úveru. Prílohou uvedeného podania bolo daňové priznanie za rok 2015, ako aj výpis z úverového registra. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nesporne vyplývajú údaje o rodinnom stave žalovanej, počte vyživovacích povinností, zamestnaní ako aj výške jej výdavkov. Žalobca predložil listiny preukazujúce zisťovanie rodinného stavu žalovanej, počet jej vyživovacích povinností, výšky príjmu ako aj výšky celkových výdavkov vrátane listín o ich overení prostredníctvom daňového priznania a výpisu z úverového registra. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že si žalobca pred poskytnutím úveru splnil povinnosti odbornej starostlivosti predpokladané ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom k 30.12.2016. Na základe vyššie uvedených skutočností, potom nie je možné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov pre porušenie povinností odbornej starostlivosti zo strany žalobcu v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z.

5. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad mal súd za nesporné, že do podania predžalobnej upomienky žalovaná realizovala úhrady 27. splátok splatných 2/2017-4/2019 a neboli uhradené splátky 5-7/2019. Podaním zo dňa 24.07.2019 preto žalobca vyzval žalovanú na úhradu vyššie uvedených omeškaných splátok s upozornením, že ak nedôjde k ich úhrade do 05.09.2019 bude oprávnený úver zosplatniť. Žalovaná predžalobnú upomienku prevzala dňa 29.07.2019. Po doručení predžalobnej upomienky realizovala dve úhrady dňa 21.08.2019 vo výške 50 eur a dňa 04.09.2019 vo výške 65,53 eur, ktoré boli započítané na úhradu omeškaných splátok 5-6/2019. Teda nedošlo k úhrade všetkých omeškaných splátok v zmysle predloženej predžalobnej upomienky. Žalobca pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru, ktoré žalovanej oznámil podaním zo dňa 25.10.2019 s výzvou na úhradu sumy 3.442,32 eur, ktorého doručenie však preukázané nebolo. K účinnému doručeniu oznámenia o zosplatnení úveru došlo až prevzatím žaloby žalovanou dňa 23.05.2022. Žalovaná na základe predžalobnej upomienky v lehote určenej žalobcom neuhradila omeškané splátky 5-7/2019 v plnom rozsahu, preto žalobcovi vzniklo právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru pre nezaplatenie splátok, na ktoré upozornil podaním zo dňa 25.10.2019 za dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaná ďalšie čiastkové úhrady splátok úveru realizovala až po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru vo výške 350 eur. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie dohodnutých splátok úveru splatných do oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru 2/2017-9/2019 v celkovom počte 32. splátok x 65,53 eur v celkovej výške 2.096,96 eur a zosplatnenej istiny v sume 3.229,75 eur, čo predstavuje sumu 5.326,71 eur. Žalovaná realizovala úhrady v celkovej výške 2.234,84 eur. Nesplatená časť úveru tak predstavuje časť zosplatnenej istiny vo výške 3.091,87 eur. Súd preto vyhovel žalobe o zaplatenie 3.091,87 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 25.05.2022 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu v uplatnenom úroku z omeškania zamietol.

6. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti výrokom I. a III. tohto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá namietala nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nie len z informácií dodaných spotrebiteľom, ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov tak, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 ZoSÚ účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné. Údaje o zamestnaní a finančnej situácii zmluvy o úvere nie je pri iných mesačných výdavkoch uvedená žiadna suma, čo je nereálne a ide o klamlivý údaj. Žalobca nepreukázal, že konal s odbornou starostlivosťou a preto nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastane po rozhodnutí vo veci samej. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietne.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vo vzťahu k overovaniu bonity žalovanej na tú skutočnosť, že občiansky preukaz žalovanej nebol odcudzený klient spĺňal štandardné riskové podmienky. Žalovaná prehlásila, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. V žiadosti o poskytnutie úver uviedla príjem vo výške 19.493 eur. Zároveň uviedla, že je slobodná, žiadnu vyživovaciu povinnosť nemá a finančné náklady uviedla vo výške 350 eur. Dopytom do NRKI boli zistené náklady vo výške 276 eur. Vzhľadom k vyššie uvedenému uviedol, že bonita žalovanej bola posúdená s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Rovnako splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre zosplatenie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a nie je možné ho považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

9. Žalovaná v replike uviedla, že zotrváva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a podanom odvolaní v plnom rozsahu.

10. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. V prejednávanom prípade je nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovanou ako spotrebiteľom vznikol spotrebiteľský vzťah na základe uzatvorenej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.12.2016, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom práve v § 7 ods. 1 predmetného zákona je upravená povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, t.j. vziať zreteľ najmä na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii

spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

13. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, teda vyžaduje sa overenie príjmov a výdavkov spotrebiteľa, a to aspoň na základe podloženia potvrdenia zamestnávateľa dlžníka o výške jeho príjmov, ako aj preukázanie základných výdavkov dlžníka, t.j. výdavkov na zabezpečenie základných životných potrieb. Taktiež kľúčovým pri skúmaní bonity klienta je aj využívanie verejne dostupných informácií, ako napr. štátom zverejňovaných údajov o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

14. V tomto prípade ide o spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, ktoré sa vyznačujú okrem iného aj takým špecifikom, že v súlade s § 295 ods. 1 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a taký dôkaz aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

15. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie predložil daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby žalovanej za rok 2015 a výpis z registra klientskych informácií. Z uvedeného daňového priznania vyplýva, že žalovaná mala za rok 2015 príjem vo výške 19.493 eur. Zároveň však v tomto daňovom priznaní je rovnako na strane výdavkov uvedená suma vo výške 15.983,21 eur, teda čistý príjem žalovanej v roku 2015 bol na základe daňového priznania vo výške asi 3.500 eur. V zmluve navyše údaj o čistom príjme žalovanej ani nie je uvedený, podobne tak ani údaj o mesačných výdavkoch na SIPO, náklady na bývanie a telefón. V zmluve je uvedený len údaj o finančných výdavkoch vo výške 350 eur. Zároveň z tohto daňového priznania vyplýva, že žalovaná si uplatnila daňový bonus na vyživované dieťa M. H.. Teda ani informácia uvedená v zmluve, podľa ktorej žalovaná ako spotrebiteľka nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, nie je uvedená správne. Na základe uvedeného možné dospieť k záveru, že údaje o príjmoch a výdavkoch žalovanej v čase uzatvorenia zmluvy žalobca nemal k dispozícii. Navyše údaje z výpisu z registra klientskych informácií sú neúplné, nič nehovoriace, teda právny predchodca žalobcu ani z týchto údajov nemohol mať vedomosť o príjmoch žalovanej. Poukazujúc na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru o nedostatočnom zisťovaní bonity žalovanej a o hrubom porušení povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

17. Odvolací súd uvádza, že aj v prípade, ak by aj uvedené konanie právneho predchodcu žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaného, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., si právny predchodca žalobcu nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať poskytnutý úver. Z uvedeného teda možno konštatovať záver o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu ako veriteľ posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver bez akýchkoľvek údajov o jej príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave.

18. Poukazujúc na uvedené závery odvolací súd dospel k záveru, že toto konanie je potrebné kvalifikovať ako hrubé porušenie povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úverov, čo má za následok podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. jednak nemožnosť vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a zároveň sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

19. Odkazujúc na vyslovené závery vznikla žalovanej povinnosť vrátiť žalobcovi len splatné splátky. Nakoľko poskytnutý úver je vo výške 3.600 eur, pričom počet žalovaná mala poskytnutý úver splatiť 120 mesačnými splátkami, výška splátky je, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, 30 eur. Žalobca má nárok len na splatné splátky, teda tie, ktorých splatnosť nastala do rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 18.07.2022, t.j. od 1/2017 (splatnosť splátky dňa 20.01.2017) do 7/2022 (splatná dňa 20.07.2022), spolu t.j. 67 splátok vo výške 30 eur, teda spolu v sume vo výške 2.010 eur. Keďže žalovaná zaplatila na predmetný úver sumu spolu vo výške 2.234,84 eur, teda viac ako sumy splatných splátok, žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

20. Za daného stavu odvolací súd v súlade s ust. § 388 CSP zmenil rozsudok v napadnutých výrokoch I. tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

21. V rámci odvolacieho konania doručil subjekt Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV návrh na pribratie do konania na podporu žalovanej. Inštitút pribratia osobitného subjektu do konania v zmysle § 95 CSP predstavuje nový ochranný prvok v civilnom procese v prospech strán, na ochranu ktorých sú tieto osobitné subjekty určené. O pribratí do konania podľa § 95 rozhoduje s tým, že strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí. Súd prípadnému návrhu strany alebo osobitného subjektu vyhovieť nemusí, ak to nepovažuje za potrebné, alebo naopak, aj bez návrhu môže osobitný subjekt pribrať do konania so súhlasom strany, na ochranu práv ktorej má vystupovať. Kritériom na rozhodnutie súdu o pribratí osobitného subjektu do konania je potreba ochrany práv strany. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ku ktorým dospel odvolací súd, nepovažoval za potrebné pribrať do konania združenie vzniknuté na ochranu práv spotrebiteľov a do konania ho preto nepribral.

22. O trovách prvoinstančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania žalovaná má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).